

som om Sangens Toner førte ogsaa hendes Tanker ud paa vide Rejser. Skumringen var allerede saa fremskreden, at Ansigtets Træk ikke kunde skelnes i den Afstand, hvori Emanuel befandt sig. Men des tydeligere tegnede sig for ham Legemets Omrids mod den nu næsten ensfarvede, blommerøde Havflade. Og pludselig grebes han af en dump Uro. Han forstod ikke, hvorfor hun den hele Dag havde undgaaet ham, end ikke sagt ham Goddag eller budt ham Velkommen. Kunde han have skuffet hende med sin Tale? ... Han havde dog hele Tiden talt netop med Tanken paa hende, havde først og fremmest ønsket, at hun skulde kunne forstaa ham!

Hans pludselig urolige Mine blev bemærket af et Par af de omsiddende, der straks lod en Meddelelse derom gaa videre til andre. Da man derved kom til at tænke paa, at Kapellanden muligt misbilligede Ungdommens Dans, gav man Tegn til, at den maatte høre op. Aftenen var nu ogsaa saa fremrykket, at det var Tid at tænke paa Opbrud. En kold Em begyndte at stige op af Jorden, og Stjernerne i Vest var fuldtændte.

Et Par gamle Folk rejste sig og begyndte at tage Afsked. Straks efter fulgte andre Eksemplet.

Forresten var man en lille Smule skuffet, fordi man havde ventet, at Emanuel endnu engang vilde have talt, fortalt et Æventyr eller lignende. Gammel-Erik, der havde taget Plads lige under ham — som en Discipel ved sin Mesters Fødder — havde hvert Øjeblik, naar der blev lidt Tavshed i Forsamlingen, løftet sig paa Armen og stirret op paa ham med livsalig forventningsfuld Mine som et Barn, der venter at faa den hele Troldeverden oprullet for sine Øjne.

Alligevel gik de alle endnu engang hen til ham og gav ham Haanden med et hjerteligt „Tak for idag“.

Kun Hansine tog straks, da Opbrudet begyndte, sin rødhaarede Veninde under Armen og bortfjernede sig med hende langs Stranden for at følge hende paa Vej hjem til den ensomtliggende Hegnsmandsbolig ude ved „Lunden“.